

BINNENWERELD

Eerste druk, 2017
©Marcella Kleine

Fotografie: Deborah Kleine, Tessa Kop Jansen
Vormgeving: Jo-Ann Snel
Uitgever: Romadevi Stories

ISBN: 978 94 92657 077
Epub: 978 94 92657 084
Nur: 301

Website auteur: www.marcellakleine.nl
Facebook: Marcella Kleine – boeken met spanning

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan. Alle personages, gebeurtenissen en plaatsen zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen en gebeurtenissen berust op louter toeval. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever openbaar worden gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Marcella Kleine

Binnenwereld

ROMAN

PROLOOG

De pijn in mijn onderrug zeurt en neemt in hevigheid toe. Ik verzet me er tegen. ‘Nee,’ wil ik schreeuwen. ‘Hij moet erbij zijn. Wacht!’

Mijn geest verzet zich tegen de realiteit. Hij zal er nooit meer bij zijn, maar ik kan en wil dat niet onder ogen zien. Nu niet. Nooit niet.

Mijn moeder veegt mijn haren uit mijn bezwete gezicht en fluistert dat zij er voor me is. Maar ik wil alleen maar mijn geliefde. Er volgt een nieuwe wee en nog een. De tussenpozen worden steeds korter en de pijn heviger. ‘Knijp maar in mijn hand,’ zegt de verpleger die aan de andere kant van mijn bed zit.

Maar ik wil zijn hand niet, ik wil alleen die ene hand. Die warme, vertrouwde hand met mijn ring om zijn vinger. Ik weet nog hoe ik die op een stralende zomerdag om zijn vinger schoof. ‘Nu blijf ik altijd bij je,’ fluisterde hij in mijn oor.

Het was een leugen. Hij is weg, voorgoed uit mijn leven verdwenen. Maar in mij leeft hij verder. Niet alleen in mijn hoofd en in mijn hart, maar ook in mijn buik. Ik ben er nog niet klaar voor om hem uit mijn moederschoot te laten gaan, maar het moet. De kracht van de weeën slijt mijn onderlijf open. Met een oerkreet die ik vanuit mijn diepste wezen slaak, schenk ik hem nieuw leven. Ik voel pijn, ruik bloed en hoor een zacht geschrei. Voor mijn ogen verschijnt zijn gehavende en van pijn verwrongen gezicht. Het bloed is nog nat en kleverig en ik kan geen droog plekje vinden om mijn lippen op te leggen. Het duizelt me voor de ogen en ik val en val en val. In een graf bekleed met

bloemen en kransen. 'Hier rust...' lees ik.
Een dieptreurig gevoel dringt tot op mijn botten door. Daar
op die plek, in die zwarte aarde wil ik ook voor altijd liggen.
Niets meer wetend van de eenzame nachten, de stilte in huis.
Voor altijd geborgen in moeder aarde.
Het zachte geschrei zwelt aan. Ik open mijn ogen en kijk in
een gezichtje dat het zijne had kunnen zijn. Mijn lijf en botten
zullen voor altijd koud blijven en mijn hart gebroken, maar
mijn bloed begint weer langzaam te stromen van liefde.

Zacht druk ik mijn lippen op de zijne en probeer het glas dat ons van elkaar scheidt, niet te voelen.

‘Je begrijpt het toch?’ fluister ik. Mijn ogen tasten zijn gezicht af in de hoop daarop een antwoord te lezen. ‘Dag schat, dag Patrick.’

Als ik de kamer uitloop en de deur achter me sluit, voelt het alsof ik hem verraad.

Mijn weekendtas staat klaar in de gang. Veel kleding heb ik niet nodig, het enige belangrijke is het kostuum dat ik heb gekocht. Voordat ik de deur uitga, werp ik nog een snelle blik in de spiegel. Tot mijn verbazing zie ik er zelfverzekerder uit dan ik me voel. Voor mij is het heel wat om zomaar een weekendje weg te gaan en alle verantwoordelijkheden los te laten. De spanning in mijn lijf zal ik nog wel even voelen, maar ik hoop dat er een moment komt waarop ik kan genieten van twee dagen feesten. Veronique heeft lang moeten aandringen voordat ik op haar voorstel inging om met haar mee te gaan naar het zuiden. ‘Je hebt het ook eens nodig om helemaal uit je bol te gaan, Lynn. Net als ieder mens.’

Met onverholen verbazing had ik haar aangekeken. Waarom zou een mens het nodig hebben om uit zijn bol te gaan? Ik ben al tevreden als ik aan het eind van de dag tot de conclusie kom dat de dag me meegevallen is.

‘Geef nu eens toe dat je jezelf begraven hebt voor de rest van de wereld.’

Haar woorden troffen me pijnlijk en herinnerden me aan de periode waarin ik echt begraven wilde worden om verlost te zijn van al mijn verdriet. Maar tegenwoordig is het leven weer

de moeite waard, al heb ik dat met vallen en opstaan moeten ontdekken. In mijn hart voelde ik een warme gloed bij de gedachte aan degene, die mijn leven weer de moeite waard maakte.

Nicky.

Het doffe geluid van een claxon haalt me uit mijn overpeinzingen. Ik moet opschieten, want Veronique staat voor de deur en haar kennende trommelt ze nu al ongeduldig met haar lange, gelakte nagels op het stuur. Zelf geef ik niet om die rommel op mijn nagels en gebruik ik nauwelijks make-up. 'Zo'n natural beauty heeft ook helemaal geen gezichtsverf nodig,' zei Patrick altijd. Even sluit ik mijn ogen, maar maan mezelf dan om in het hier en nu te blijven. Dit weekend wil ik alleen maar vrolijk doen, heb ik mezelf voorgenomen. Ik ben benieuwd of me dat gaat lukken.

Zonder om te kijken trek ik de deur achter me dicht en loop voorzichtig naar de auto van Veronique. De vrieskou beneemt me de adem en bijna glijd ik uit over de aangedrukte sneeuwlaag. Buurman Jurgen denkt dat hij me een plezier doet door ook altijd mijn stoep te vegen, maar eigenlijk baal ik ieder jaar weer van zijn actie. Het is goed bedoeld, maar het maakt het pad alleen maar gladder. Veel liever vind ik mijn weg door mijn voeten diep in de sneeuw te zetten. Ik ben nu eenmaal bang om te vallen. Vroeger was ik veel heldhaftiger en nam ik altijd risico's met skiën, bungeejumpen en parachutespringen. Niets was me te gek. Maar de laatste jaren mag ik van mezelf geen enkel risico meer nemen. Daarvoor rust er nu teveel verantwoordelijkheid op mijn schouders. Stel je voor...

Het schelle stemgeluid van Veronique haalt me uit mijn gedachten.

Ze heeft het autoraampje opengedraaid en met haar woorden komt er een ademwolkje naar buiten.

'Zou je de deur niet even op slot doen?'

Verdorie, dat ik daar niet aan gedacht heb. Nu moet ik weer teruglopen. Zonder uit te glijden bereik ik de voordeur, de vraag is alleen waar ik mijn sleutel heb gelaten. Soms ben ik zo'n warhoofd. Of zit mijn tas gewoon te vol? Gehaast graai ik

in mijn tas, waar is dat ding? Ik ben me bewust van de ronkende auto achter me en voel me opgejaagd. Echt weer iets voor mij om Veronique zo te laten wachten. Weer hoor ik haar roepen. 'Voel even in je jaszakken.'

Ik trek mijn rechterhandschoen uit en voel in mijn jaszak.

Mijn vingers stuiten op het koude metaal van de huissleutel.

Opgelucht haal ik de sleutel tevoorschijn, draai de deur op slot en loop voorzichtig terug naar de auto. Vanuit mijn ooghoeken neem ik een beweging in het buurhuis waar, maar verbied mezelf om te kijken.

'Zijn ogen volgen je smachtend,' zegt Veronique terwijl ik me naast haar op de stoel laat zakken. Ze lacht er plagerig bij. 'Hij heeft echt een oogje op je.'

Onwillekeurig kijk ik naar het buurhuis en zie Jurgen door de luxaflex gluren. Als zijn ogen de mijne ontmoeten, trekt hij zich verschrikt terug en steekt zijn hand aarzelend op. Met een snelle beweging van mijn hand beantwoord ik zijn groet en concentreer me dan op het sluiten van de autogordel. Ik heb altijd ruzie met die dingen.

'Je bloost,' schatert Veronique.

'Wel nee, joh.'

Ik heb haar niet verteld dat Jurgen laatst onaangekondigd met een bos bloemen op de stoep stond. 'Voor jou,' had hij gezegd terwijl hij het boeket in mijn handen duwde. Tot mijn schrik boog hij zich voorover om me een kus op mijn mond te geven. Door mijn plotselinge beweging kwam die gelukkig op mijn wang terecht. Het liefst had ik hem buiten de deur gehouden, maar hij liep brutaal door naar de woonkamer. Geërgerd was ik achter hem aan gelopen. Wat moest ik denken van deze overval? Ik bood hem geen koffie aan en deed er bewust zo lang mogelijk over om de bloemen in een vaas te zetten. Dat gaf me de gelegenheid om me voor te bereiden op datgene waar ik bang voor was. Hoe had ik zo stom kunnen zijn om niet eerder in te zien dat hij gevoelens voor me had? Alsof een vrijgezelle buurman voor zijn lol elke keer klaarstaat om klusjes in mijn huis te doen.

Nu kwam hij zijn beloning dus halen. Terwijl ik aan het aanrecht de bloemen schikte, had hij gesproken over de genegenheid die hij voor me voelde en die zich verdiept had tot liefde. 'Je redt het niet alleen, Lynnette, je hebt me nodig. Dat is al zo vaak gebeken. Trouw met me en laat me voor jullie zorgen.'

Zal ik Veronique vertellen over zijn huwelijksaanzoek? Ik besluit het niet te doen omdat ik zeker weet dat ze er om zal lachen. Jurgen heeft me onaangenaam verrast met zijn aanzoek, maar ik waardeer hem te veel om hem te laten uitlachen. Ik had me er die avond uit gered door te zeggen dat zijn woorden onverwachts kwamen en hij me ermee overviel. Hij had me laten beloven om erover na te denken. Schuchter had ik daarmee ingestemd om hem niet voor het hoofd te stoten, maar ik wist dat ik nooit een relatie met deze man zou kunnen beginnen. Er was niks mis met Jurgen, behalve dat hij enorm formeel was en erg rechtlijnig dacht. Dat bleek wel uit het feit dat hij werkelijk verwachtte dat ik met hem zou trouwen zodat ik een stabiele basis zou hebben. Maar hij was verder wel een prettig persoon en betrouwbaar bovendien. Altijd kon je van hem op aan. Hij hield zich aan afspraken en beloftes kwam hij na. En voor elk klusje kon ik een beroep op hem doen. Hij was niet alleen mijn buurman, maar ook al jaren een goede vriend. Maar met hem trouwen? Nooit. Ik was er maar met één getrouwd en dat was Patrick.

Veronique zegt gelukkig niets meer over Jurgen, maar schakelt over op een onderwerp dat haar dwars zit. Haar werk als strafrechtadvocaat. Niet dat ze mij daarin om raad kan vragen, daarvoor heb ik te weinig kennis van wetgeving. Maar ze vindt het altijd heerlijk om stoom af te blazen. 'Jij kan zo goed luisteren,' zegt ze altijd.

Misschien is dat wel zo, maar wat ze niet weet is dat mijn gedachten vaak afdwalen naar Patrick. Mijn leven is zo druk, dat ik weinig gelegenheid heb om rustig na te denken. Nu, tijdens een lange autorit en met een kwebbelende Veronique naast me, is het heerlijk om even te mijmeren.

Het hotel ziet er slecht onderhouden uit, maar toch heeft het de gezellige uitstraling van een historisch pand. Ik vergaap me aan de originele items in het gebouw. De eeuwenoude estriken op de vloer, de balken in het plafond en het smeedwerk op de deuren.

‘Sorry, ik kon niets beters vinden dan dit krakkemikkige hotelletje. Alles zat tjokvol.’ Veronique kreunt en steunt terwijl ze me op haar hoge hakken voor gaat en haar koffer de trap op zeult. Een lift is er natuurlijk niet. Zelf heb ik alleen maar een weekendtas bij me. Voor die twee nachten hoef ik niet mijn hele hebben en houwen mee te sjouwen.

Het verschil in bagage typeert het verschil tussen Veronique en mij. Zij laat niets aan het toeval over, alles moet goed georganiseerd en tot in de puntjes verzorgd zijn. Daarom neemt ze zoveel mogelijk spullen mee en vindt ze het hotel helemaal niets. Zelf neem ik de dingen zoals ze komen en vind het hotel bovendien een cadeautje. Ik heb altijd al eens in een middeleeuws gebouw willen slapen.

Terwijl ze voor me de trap oploopt, valt me nog een essentieel verschil op. Ondanks dat we hartsvriendinnen zijn, zijn we elkaars tegenpolen. Veronique ziet er altijd keurig verzorgd uit, terwijl ik altijd wel wat steken laat vallen in mijn uiterlijk. Haar dat alle kanten opspringt en mijn kleding is ook nogal nonchalant. Kleren interesseren me gewoon niet. Mijn hele uiterlijk boeit me niet. Mijn blonde haren hangen losjes over mijn schouders en krullen alle kanten op. Hooguit zet ik mijn ogen een beetje aan met een oogpotlood, maar daar houdt het ook mee op. Veronique echter zit dik in de make-up en haar

donkere krullen zijn altijd keurig opgestoken. Maar wel op zo'n manier, dat ze er sexy uitziet.

'Iedereen verwacht altijd een grijze muis als ze weten dat ze een afspraak met de advocaat hebben. Ik zie de verrassing in hun ogen als ik dan voor ze sta,' zei ze eens.

Veronique maakt overal een grap van. Ook van de liefde, die volgens haar niet bestaat. 'Ja, tussen jou en Patrick wel,' zei ze. 'Maar verder niet.' Zelf moet ze er niets van weten. Althans, niet voor een langdurige relatie. Ze verslijt de een na de ander omdat ze snel op iemand uitgekeken is.

Ze is mijn allerbeste vriendin en ik die van haar, ook al verschillen we als dag en nacht. Misschien komt dat doordat we al sinds de kleuterschool vriendinnen zijn en we elkaar door en door kennen. Wat maakt het dan uit dat de één op en top verzorgd is en de ander daar niet zo'n waarde aan hecht?

'Kamer 35,' mompelt Veronique terwijl ze de gang van de derde verdieping afspeurt. Ze wijst naar een deur aan de linkerkant. 'Die kamer moet het zijn.'

De gang is bedompt en donker, maar ik voel me er meer op mijn gemak dan in een modern hotel. De deur gaat niet gemakkelijk open, maar nadat Veronique haar schouder er tegenaan heeft gezet, geeft deze toch mee. De kamer is op een ouderwetse manier knus en romantisch.

Aan het gezicht van Veronique te zien, kan de kamer haar goedkeuring niet wegdragen, maar ze zegt niets. Al haar aandacht is gericht op het uitpakken van haar koffer. Ik begrijp niet goed waarom ze voor iedere dag andere kleding bij zich heeft als we de komende dagen in steeds dezelfde outfit lopen.

'Ik zal mijn tas ook maar leeg halen,' zeg ik plagerig terwijl ik mijn pyjama en ondergoed tevoorschijn haal. Aarzelend pak ik het kostuum, dat onderin de tas ligt. Doe ik hier wel goed aan? Zelf had ik een blauwe kiel met boerenzakdoek mooi genoeg gevonden voor het carnaval, maar Veronique had me uitgelachen toen ik dat zei.

'Dat meen je toch niet? Met carnaval moet je er juist zo apart

mogelijk uitzien. En het liefst een beetje sexy. Dan gaan we eens kijken welke harten jij op hol laat slaan.’

We hadden samen achter de computer gezeten om een kostuum uit te zoeken en aangezien zij het toetsenbord bediende, was er een bestelling geplaatst voordat ik kon protesteren. Ik had wel gegruip dat het Zorropakje goed bij mijn status zou passen, maar had niet bedoeld dat ik het zou willen dragen. Het jurkje was naar mijn smaak te kort en te doorschijnend. Of wilde ik het diep in mijn hart wel en greep ik daarom niet in toen Veronique de bestelgegevens invulde? Voor zichzelf had ze al eerder een Musketiersjurkje gekocht. De hardroze kleur past prachtig bij haar donkere haren. Maar ook deze jurk vind ik te kort. Bovendien geeft het een groot deel van haar volle boezem prijs.

‘Gaan we eerst de stad verkennen?’ vraag ik omdat ik geen idee heb hoe het toegaat met carnaval.

‘Ben je mal, we duiken direct onder in het feestgedruis. In je gewone kleren kun je je nu echt niet vertonen. Met carnaval ga je verkleed de straat op en verken je de stad van kroeg tot kroeg.’ Terwijl ik mijn kleren uittrek, merk ik dat ik gespannen ben omdat ik er lichtelijk tegenop zie om me in het carnavalsgedruis te begeven. Ik weet echt niet of het iets voor mij is. Bovendien is het zo lang geleden dat ik echt gefeest heb, dat ik bang ben dat ik niet meer weet hoe het moet.

Blijkbaar heeft Veronique aan me gemerkt dat ik zenuwachtig ben, want ineens staat ze naast me en slaat haar arm om me heen.

‘Je mag alles loslaten, lieverd, en hoeft nu eens een paar dagen geen verantwoordelijkheden te dragen. Gewoon genieten, je zult zien dat het leuk is.’

Ik haal diep adem en kijk haar dankbaar aan. ‘Je hebt gelijk. Ik moet me weer eens jong voelen. Hoe oud ben ik nu helemaal? Drieëndertig, maar ik leef als een bejaarde. Het wordt tijd dat ik weer eens wat van mijn leven maak.’

Tot mijn eigen verbazing spreek ik deze woorden met over-

tuiging uit. Ineens voel ik dat ik een ommekeer moet maken in mijn leven. Ik ben nog jong en heb nog een heel leven voor me. Een half uur later staan we samen lachend voor de spiegel en bewonderen elkaars outfit. Net als Veronique draag ik zwarte laarzen die tot boven mijn knie komen zodat er niet veel been meer overblijft om mijn eveneens zwarte zijdeglans panty te tonen. Daarboven draag ik een korte, zwarte jurk, met een brede ceintuur en lange – doorzichtige – mouwen. Het lijfje is laag uitgesneden en om mijn schouders hangt een cape. Het zwaard, de hoed en het masker maken het plaatje compleet. Dit is zoveel beter dan een boerenkiel. Nu ik mezelf zie, gloei ik van trots. Ben ik dat? Mijn lange, blonde haren contrasteren mooi bij al het zwart.

‘Een echte black widow,’ grapt Veronique.

Een steek gaat door me heen, maar ik verman me. Veronique bedoelde er niets mee, het was gewoon een ongelukkige woordkeuze.

Ik schenk haar een stralende lach.

‘Je zou vaker kleding moeten dragen die je vrouwelijkheid benadrukt, dat staat je echt goed. Ik weet dat ik het al eerder heb gezegd, maar dat jij je goed voelt bij je eigen kledingstijl,’ verontschuldigt ze zich snel. ‘Maar je ziet er met dit soort kleding veel stralender uit.’

Ik grinnik. ‘Ja, ja, dus ik moet voortaan in carnavalstenuë door het leven gaan.’

Ze trekt me plagend aan mijn haren. ‘Je weet best wat ik bedoel.’

Als we buiten zijn doet de kou pijn aan onze benen en beneemt de snijdende wind ons de adem. In de hals van mijn jas heb ik een dikke sjaal geknoopt. Dat ziet er natuurlijk niet uit in combinatie met mijn Zorro hoed en masker, maar het is even niet anders. Ook Veronique heeft een oude jas aangetrokken. Ze had me op het hart gedrukt om niet mijn nieuwe jas mee te nemen omdat de kans groot is dat er bier overheen gaat. Bovendien worden er tijdens carnaval heel wat jassen meegepikt door

feestvierders, die niet meer weten waar ze hun eigen jas gelaten hebben. Zodra we de hoek van de straat omslaan, komen we in het feestgewoel terecht. De optocht van versierde wagens is net voorbij. In de verte hoor ik nog de muziek van de drumband. Bont geschminkte mensen in kleurige kleding gaan lachend en zingend door de straten.

Of we willen of niet, we worden vanzelf door de stroom van mensen meegenomen en belanden al snel in de eerste kroeg. Het is er vol en warm. Door de harde muziek en de mensen die daar bovenuit proberen te komen, is het niet mogelijk om met elkaar te praten. Maar Veronique begrijpt mijn gebaar meteen. Ik wurm me door de mensenmenigte naar de bar en bestel twee glazen witte wijn.

Hij slaat met een vuist op de deur. 'Laat me eruit.'
Maar er is niemand die reageert. Woedend van machteloosheid schopt hij tegen de deur. 'Stelletje klootzakken.' Nu hoort hij een stem aan de andere kant van de deur.
'Wil je daar mee ophouden? Je geeft overlast voor de anderen.'
Er is geen stemverheffing voor nodig om hem duidelijk te maken wat daarmee wordt bedoeld. Jordy ziet het als een verkapt dreigement dat hij gesepareerd wordt als hij doorgaat. Maar juist die dreiging maakt hem nog kwader. Toch besluit hij in te binden, terwijl hij zich verwonderd afvraagt waarom hij dat nu wel kan en zoveel andere keren niet. Nu het hem lukt om zijn woede te beteugelen, proeft hij de zoute tranen van machteloosheid op zijn lippen. Hij huilt stilletjes, want niemand mag hem zo zien. Niet hem, de stoere Jordy, die onhandelbaar is. Brutaal, onbeschoft en onopgevoed bovendien. Ronduit bedorven en verrot is hij.
Als hij dat allemaal niet was geweest, was zijn leven vast en zeker anders verlopen. Maar hij weet niet beter dan dat het leven bestaat uit overleven en keihard voor jezelf opkomen. Goedschiks of kwaadschiks. Daarom zit hij hier, maar hij kan niets met mensen die proberen hem tot ander gedrag te bewegen. Hij loopt weg van de deur, zet een cd met heavy metal muziek op en laat zich op zijn bed achterover vallen. Met gesloten ogen beeldt hij zich in dat hij met de band meespeelt. Gitarist, dat is wat hij zou willen zijn. Nu, op dit moment. Morgen denkt hij daar weer anders over en wil hij niets. Nergens is hij voor te porren. Hij heeft geen verwachtingen, geen toekomstperspectief. Het leven is zoals het is en daar heeft hij maar mee te dealen.

